

[Rohrsted.]

måls vedkommende bliver tale om betydelige økonomiske vanskeligheder, når disse lejere udsaneres af et område og pludselig skal ind i et andet område med en betydelig større husleje.

Endelig vil jeg sige, at et af de store og vel nok stadig temmelig uløste problemer inden for saneringssektoren er og bliver genhusningsproblemet. Det spørgsmål har mange gange været rejst i diskussionen, hvem de almennyttige boligselskaber byggede for, og dér må vi vel sige, at i forbindelse med genhusning af beboere fra saneringsområder må de almennyttige boligselskaber være de organer, som sørger for at løse en væsentlig del af genhusningsproblemet.

Vi vil gerne i udvalget udbede os en genhusningsstatistik for at finde frem til, hvordan genhusningsproblemerne i forbindelse med den nuværende lov fungerer.

Guldberg: Jeg vil også gerne give tilslutning til lovforslagets bestemmelser med hensyn til den udvidede orientering. Det må være ret og rimeligt, at man går denne vej. Jeg vil også gerne på forhånd sige, at vi også i venstre er venligt indstillet over for en nærmere gennemgang af hele problemet om støtteforholdene i forbindelse med genhusning og lignende ting. Men så hører også begejstringen op. Jeg kan i hvert fald ikke nå op til hr. Preben Steen Niensens højder sådan i al almindelighed og heller ikke om noget af det, der er foreslået her.

Jeg vil for det første sige om begrænsningen af ejerlavsreglen, at den føler jeg mig noget betænkelig ved. Jeg har lidt vanskeligt ved at se, hvad man vil opnå. Hvor det drejer sig om de egentlige totalsaneringer, hvor man altså rydder et helt område og der ikke ligger nogen ejendomme tilbage, der tilhører de oprindelige ejere, og hvor heller ikke nogen af de lejere — og det lægger jeg lige så meget vægt på — som har boet i disse ejendomme, kan blive eller har nogen chance for ligesom at blive passet ind, kan jeg godt se, at man i høj grad kan rejse det spørgsmål, om hele ejerlavssystemet ikke er temmelig overflødigt. Men i det øjeblik man kommer ind i noget, der er en blanding, hvor noget skal forbedres og bevares, forekommer det mig, at der er en ten-

dens, som jeg ikke på forhånd er venligt indstillet over for, i tanken om, at man også i sådanne tilfælde skal helt op til halvdelen af ejendomsværdien. Det må jo inkludere, går jeg ud fra, værdien af ejendomme, der skal rives ned, og så er det altså helt op til halvdelen af ejendomsværdien. Det kan godt blive temmelig bastant, for det kan somme tider betyde noget i retning af, at praktisk taget alle de ejendomme, der ikke skal rives ned, men bliver liggende, på en måde bliver unddraget muligheden for en ejerlavssanering.

Når jeg nærer denne betænkelighed, har den indstilling til dette, er det nu ikke alene ud fra det synspunkt, som hr. Rohrsted gav udtryk for, at det er rart at have også de private kræfter med. Det kan der være meget rigtigt i, så jeg vil såmænd ikke modsige ham, men det er lige så meget ud fra en fornemmelse af hele mentaliteten i saneringsproblematikken. Og det er her, jeg ikke føler mig helt sikker på, at jeg er enig med hr. Preben Steen Nielsen i, at man kan sige, at dette er verdens allerbedste lov. Det kan såmænd godt være, den er det, men det er vigtigere, hvordan man bruger den, sådan er det jo tit.

Allerede når man kommer til ordene „storsaneringer“ og „totalsaneringer“, kan man ikke lade være med at danne sig et billede af, at det måske i mange tilfælde er sådan, at den organisation og de myndigheder, som ønsker at gennemføre sådanne, ser mere på bredden og styrken og det rationelle i det, de vil have lavet, end på hensynet til det område, man arbejder i, og de mennesker, der bor der, og til dem regner jeg både lejere og ejere. Man kunne godt advare en lille smule imod, at man er alt for rask til at lade dispositioner for, hvad der skal ske i et sådant område, komme til at ligge for langt fra de lejere og ejere, som bor i det. Vi har jo set lidt reaktioner, og jeg synes, de er forståelige. Jeg ved godt, at der er mange af disse ejendomme, der ikke er bedre værd og skal væk, men der er vel også steder, hvor man godt kan risikere at denne storhedsbetragtning i virkeligheden fører til, at ejendomme, som udmærket kunne forbedres og anvendes, rives ned, mens man godt kunne have bevaret et miljø, som folk har vænnet sig til. Det morsomme er jo, at der findes lokale miljøer. Man kan sige, at